

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **L. D. T.**, narozený X, státní příslušnost Vietnam,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

za účasti osob
zúčastněných
na řízení:

I. L. T. B. N., narozená X, státní příslušnost Vietnam,
bytem X,

II. L. A. T., narozený X, státní příslušnost Česká republika,
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2021, č. j. CPR-8032-3/ČJ-2021-930310-V249,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2021, č. j. CPR-8032-3/ČJ-2021-930310-V249, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 11. 12. 2020, č. j. KRPÚ-199423-6/ČJ-2020-040026. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k opuštění území České republiky nejpozději do šedesáti dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) posoudily otázku přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území České republiky ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Žalobce trval na tom, že předmětné rozhodnutí bude mít nepřiměřené dopady do jeho rodinného a soukromého života, jakož i do života jeho rodiny, která žije na území České republiky a syn je dokonce občanem České republiky. Žalobce trval na tom, že se na území Vietnamu nemá žádný majetek ani místo k bydlení. Poukázal na skutečnost, že na území České republiky žije velkou část svého života (již od roku 1996) a žije zde celá jeho rodina. Žalobce uvedl, že v České republice žije ve společné domácnosti se svou ženou a synem, o které se stará. Žalobce uznává, že si svou současnou situaci zavinil sám svým protiprávním jednáním v minulosti, ale současně zdůrazňuje, že veškerý jeho rodinný a soukromý život existuje jen na území České republiky a jeho narušení bude mít drastický dopad do jeho života. Zdůraznil, že důvodem vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie nebyla jeho trestná činnost páchaná v minulosti, ale nelegální pobyt v trvání několika dnů. Trval na tom, že jeho nelegální pobyt trval pouhé dva dny, přičemž vycestováním žalobce z území dojde k jistému rozvrácení rodiny, neboť záznam v trestním rejstříku žalobce a jeho finanční situace žalobce způsobí, faktickou nemožnost styku žalobce s jeho rodinou. Uložení povinnosti opustit území dojde dle žalobce k zásahu do jeho rodinného a soukromého života, který bude v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod.
3. Dále žalobce zdůraznil, že od samého počátku neodkazuje na dopady toliko do svého soukromého a rodinného života, ale také do života jeho rodiny, manželky, syna a dcery. Žalovaný se touto skutečností dle žalobce nezabýval a v tom žalobce spatřuje vadu rozhodnutí, která způsobuje nezákonnost.
4. Dále žalobce poukazoval na skutečnost, že v jeho případě bylo shledáno, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřiměřené. Ovšem v jeho případě by v případě realizace mělo rozhodnutí o povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie totožné důsledky jako správní vyhoštění, neboť vzhledem k zákonem stanovené podmínce trestní zachovalosti nebude moci po dobu nejméně dalších 10 let přicestovat zpět do České republiky za svou rodinou.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Trval na tom, že podrobně a přezkoumatelně vyjádřil důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Zdůraznil,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že žalobce není držitelem žádného oprávnění k pobytu na území České republiky. Ani případným zrušením rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie by mu žádné oprávnění k pobytu nevzniklo a žalobce by pobýval na území České republiky v rozporu se zákonem. Samotná krátkost neoprávněného pobytu dle žalovaného nic nemění na tom, že daný pobyt je neoprávněný a již jen z tohoto důvodu by měl žalobce sám vycestovat. To však neučinil. Uložená povinnost není trestem za délku neoprávněného pobytu, ale opatřením přijatým za účelem uvedení současného stavu věcí do souladu se zákonem, tedy aby žalobce vycestoval z území členských států Evropské unie, na němž není oprávněn pobývat. Žalovaný trval na tom, že za daných okolností nelze od uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie upustit a je třeba předmětné opatření shledat přiměřeným.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

6. Osoby zúčastněné na řízení se k věci nijak nevyjádřily.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Jediná námitka žalobce se týkala posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie s tím, že žalobce trval na tom, že správní orgány tuto otázku posoudily nedostatečně. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
10. Z obsahu správního spisu a zejména rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že správní orgán prvního stupně zjišťoval dopady rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobce, a to zejména jeho výsledkem a výsledkem jeho manželky a syna L. A. T. Správní orgány vzaly v úvahu dobu, po kterou žalobce na území České republiky pobývá, jakož i skutečnost, že zde má žalobce manželku, syna a dceru. Syn a dcera žalobce jsou zletilí a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jsou státní příslušníci České republiky. Existence rodinného života žalobce tak, jak byl žalobcem popsán, nebyla správními orgány nikterak zpochybněna. Při posouzení věci správní orgány vycházely z toho, že žalobce měl v České republice uděleno povolení k trvalému pobytu od roku 1997 (bylo pravomocně zrušeno rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 26. 3. 2018, č. j. OAM-3263-22/ZR-2017), před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody a po podmíněném propuštění žil ve společné domácnosti s manželkou a zletilým synem L. A. T. Syn žalobce má státní občanství České republiky a studuje střední školu v Praze. Ověřily, že žalobce vlastní byt na adrese hlášeného pobytu ve X, v němž žil s manželkou a synem. Přihlédly též k tomu, že žalobce má v České republice zletilou dceru české státní příslušnosti, která žila s matkou, bývalou manželkou žalobce. Správní orgány se zabývaly i ekonomickou stránkou života rodiny žalobce. Zjistily, že žalobce nemá živnostenské oprávnění, není zapsán v žádné právnické osobě a je bez zaměstnání. Dospěly k závěru, že rodina není na žalobci finančně závislá, manželka hradí výdaje žalobce. Žalobce před nástupem do výkonu trestu pracoval v baru a herně, které provozovala manželka. Pokud jde o integraci žalobce v České republice, vzaly rovněž v úvahu, že žalobce se v České republice dopouštěl opakovaně úmyslného protiprávního jednání.

11. Správní orgány vzaly v úvahu skutečnosti, na které poukazuje žalobce v žalobě, tedy že žalobce na území České republiky žije velkou část svého života a má v České republice rodinu a majetek. Žalobce v žalobě nespecifikoval, jaké konkrétní okolnosti správní orgány opomněly zjistit, resp. v jakém směru jsou skutková zjištění správních orgánů nedostatečná. Správní orgány považovaly pouto mezi žalobcem a jeho rodinou za skutečné a toto nezpochybňovaly. Správní orgány vyhodnotily, že do rodinného života žalobce a jeho nejbližších bude rozhodnutím o povinnosti vycestovat z členských států Evropské unie negativně zasazeno, avšak v daném případě neshledaly tento zásah nepřiměřeným vzhledem k závažnosti předchozí trestné činnosti žalobce a předchozím odloučení žalobce od rodiny v důsledku výkonu trestu odnětí svobody. S tímto posouzením se soud ztotožňuje.
12. Správní orgány se zabývaly přiměřeností daného rozhodnutí i ve vztahu ke zletilé dceři žalobce, kdy konstatovaly, že s touto zletilou dcerou nežije žalobce ve společné domácnosti a stýká se s ní velice zřídka. Ve vztahu k ní tedy nemůže být předmětné rozhodnutí nepřiměřené. Dále se správní orgány zabývaly přiměřeností rozhodnutí ve vztahu ke zletilému synovi žalobce, který má více než 20 let a studuje v Praze. V tomto směru považuje soud za příléhavé upozornit na rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 5. 2018, sp. zn. C-82/16, ve kterém bylo konstatováno, že „[j]e-li občan Unie zletilý, o vztahu závislosti, který může odůvodňovat přiznání odvozeného práva pobytu na základě tohoto článku dotyčného příslušníkovi třetí země, lze uvažovat pouze ve výjimečných případech, kdy s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem nemůže být dotyčná osoba žádným způsobem odloučena od rodinného příslušníka, na kterém je závislá.“ Správní orgán prvního stupně provedl výslech tohoto syna a z provedeného výslechu a ostatních podkladů rozhodnutí nevyplynuly žádné skutečnosti, které by poukazovaly na existenci výjimečných skutečností, pro které by nemohl být žalobce odloučen žádným způsobem od svého zletilého syna. Při hodnocení správní orgány vzaly v potaz skutečnost, že syn žalobce studuje v Praze, je samostatný, v současnosti zdravý a žalobce s ohledem na skutečnost, že nemůže vykonávat legálně výdělečnou činnost, jej nemůže podporovat ani finančně. Správní orgány rovněž konstatovaly, že po dobu téměř 4,5 roku byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody za drogovou trestnou činnost a po tuto dobu byl jeho kontakt s rodinnými příslušníky omezen na občasné návštěvy a jeho rodina se po celou

dobu dokázala bez něho obejít. Ani z výpovědi manželky žalobce nevyplynuly žádné zásadní skutečnosti, které odůvodňovaly závěr o nepřiměřenosti rozhodnutí. Pro úplnost soud konstatuje, že manželka žalobce je státní občanka Vietnamu, tedy nic jí nebrání v realizaci jejich společného života v zemi původu. Dle názoru soudu se tedy správní orgány dostatečně zabývaly dopadem předmětného rozhodnutí do rodinného a soukromého života rodinných příslušníků žalobce a dle soudu zcela oprávněně dospěly k závěru, že uložená povinnost vycestovat z území členských států Evropské unie sice zasáhne citelně do rodinného a soukromého života rodinných příslušníků žalobce a samotného žalobce, ale nebude tento zásah nepřiměřený. Soud zdůrazňuje, že žalobce nemůže v situaci, kdy pozbyde pobytový statut v důsledku páchaní závažné trestné činnosti, spoléhat na nemožnost uložení vycestování z důvodu rodinných vazeb na syna, občana České republiky.

13. Dále se soud zcela ztotožňuje se závěrem obsaženým v prvostupňovém rozhodnutí, že intenzita vztahu žalobce k jeho zemi původu není pro danou věc podstatná, neboť předmětné rozhodnutí mu neukládá povinnost vycestovat do Vietnamu, ale pouze povinnost opustit území členských států Evropské unie. Je zcela na žalobci, kde bude chtít realizovat svůj rodinný život či se stýkat se svou rodinou.
 14. K poukazu žalobce na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“) soud zdůrazňuje, že touto otázkou se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně zabýval, když uvedl, že postačuje, aby bylo naplněno jedno z kritérií obsažených v čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí o povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie bylo vydáno v souladu s účinným zákonem a dodržování podmínek pobytu cizinců na území České republiky lze podřadit pod pojem „veřejné bezpečnosti“. Rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států Evropské unie je tedy vyjádřen zájem státu na tom, aby bylo ukončeno protiprávní jednání žalobce spočívající v jeho nelegálním pobytu a došlo k jeho vycestování. Dle soudu se tímto žalovaný dostatečným způsobem vypořádal i s poukazem žalobce na uvedené ustanovení Úmluvy.
 15. K poukazu žalobce, že mu záznam v rejstříku trestů bude bránit v opětovném získání pobytového statutu v České republice po případném vycestování, soud konstatuje, že tato skutečnost není v žádné relevanci k předmětnému rozhodnutí o povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie. Záznam v rejstříku trestů je pouze důsledkem předchozí závažné trestné činnosti žalobce, kdy pro drogovou trestnou činnost byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 7 let. Na tomto místě musí soud poznamenat, že i bez předmětného rozhodnutí by existovala povinnost žalobce opustit území České republiky, neboť jako cizinec nedisponuje žádným pobytovým oprávněním.
 16. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
 17. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
 18. O náhradě nákladů řízení u osob zúčastněných na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné k přiznání náhrady nákladů řízení osobám
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zúčastněným na řízení. Proto soud rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. května 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce